

var under Forhandling i en Ministerkonference, var Krigsministeren fraværende ved Leiren, men saasnart han kom hjem, meddeelte Indenrigsministeren meget udførlige Oplysninger om hele dette Forhold, saa at ganske vist de Militaires Interesse med al Nidkjærhed af ham er bleven varetagen. Hvad selve Forslaget angaaer, da har jeg forstaaet den ærede Forslagsstiller saaledes, at det egentlig kun er Tidspunktet, han har Noget at indvende imod, men at han i og for sig finder selve den i Lovforslaget omtalte Forholdsregel rigtig. Han har ganske vist antydet, at der i saa Henseende kunde foregaae Modifikationer ved Statens endelige Overførelse paa de Militaire; men det forekommer mig, at hvad han i den Retning antydede, var overmaade svagt, medens jeg villig anerkjender, at hvad han har anført for sit Hovedpiemed, nemlig at Sagen ikke skulde afgjøres i nærværende Lov, har Krav paa i allerhøjeste Grad at komme under Overveelse. Jeg mener nemlig, at det er en Anskuelse, der paa ingen Maade svarer til Virkeligheden, og som jeg efter det nøie Kjendskab, jeg har til den ærede Forslagsstiller, tør sige allermindst stemmer med hans Anskuelse, at de Militaire saaledes skulde danne en Stat for sig selv med egne Interesser, saa at deres Dphold i de forskjellige Kommuner kun skulde betragtes som noget Forbigaaende og Tilfældigt. Den hele Udvikling, saaledes som den lykkeligvis bestaaer hos os, har jo tværtimod ført til, at de i alle Maader ere traadte ind i statsborgerlige Rettigheder og statsborgerlige Pligter, og dertil hører, at de i den Kommune, hvor de leve, og hvor de kunne vælges til Borgerrepræsentanter, ogsaa skulle bidrage lige med alle Andre deres Andeel af de kommunale Afgifter. Det er Noget, som haade maa ansees for principmæssigt og korrekt. At de Militaire have deres eget Justitsvæsen, kan i saa Henseende Intet gjøre til Sagen. Det er en Statsinstitution, om hvis Hensigtsmæssighed, i alt Fald i den Udstrækning, hvori den nu bestaaer, der kan være meget grundet Tvivl; men den bekostes i alt Fald ikke af de Militaire i den Forstand, at Udgiften dertil skulde kunne træde istedetfor en Stat. Men dernæst er der jo slet ikke her Tale om Andet, end at de have

fuldkommen fælles Interesse med alle andre Borgere i Bevarelsen af den offentlige Fred, og altsaa komme de Bidrag til Politiet og hele den kriminelle Retspleie, hvortil Kjøbstæderne særligt bidrage Deres igjennem Delinkventomkostningerne, dem i fuldeste Maade tilgode. Det kan umuligt være Meningen, at de med deres Sabel skulde skaffe sig selv Fred. De staae under Landefreden og have samme Interesse i dennes Opretholdelse som enhver Anden, og deres særlige Justitsvæsen er jo ogsaa, som sagt, en Sag, der i finantiel Henseende ikke vedkommer dem. Hvad Skolevæsenet angaaer, er der vel enkelte Institutioner, der gaae ud paa at opdrage eller uddanne Militaire eller paa at give en særlig Underviisning, f. Ex. til Underofficerers Børn o. s. v.; men det er atter en Sag, der her maa ligge aldeles udenfor Betragtningen; thi der er jo ogsaa mange andre Institutioner, som have deres særegne Fagskoler og særegne Velgjørenhedsanstalter, men derfor dog have deres fulde Interesse i det almindelige Skolevæsen, og forsaavidt der er Tale om Kjøbstæderne, bliver dette saameget mere iøjensfaldende, som det aabenbart kun er i Kjøbenhavn, at disse særlige Institutioner bestaae, og der ikke kan være Tvivl om, at ogsaa Officerers og Underofficerers Børn nyde godt af Skolerne i de Kommuner, hvor de leve, i det samme Omfang som alle Andre. Endnu mindre Vægt kan jeg lægge paa den Omstændighed, den ærede Forslagsstiller berørte, at der har været en Pleiestiftelse, som tildeels er tilveiebragt ved Bidrag fra de Militaire, Noget, der, som sagt, ikke gjælder med Hensyn til Udgifterne til deres særegne Justits- og Skolevæsen. Her maa jeg nemlig atter sige, at det har naturligtvis Intet at gjøre med denne Sag. Det Samme finder jo ogsaa Sted med Hensyn til andre Stiftelser og Indretninger, der komme visse Personer tilgode. Der er ingen Tvivl om, at den hele Masse af Militaire, paa Officerer nær, ikke staaer udenfor det almindelige Fattigvæsen, om det end er ganske rigtigt, at deres Dphold i en Garnison ikke kan begrunde nogen Forsørgelsesret for dem i denne Kommune, men jeg seer ikke, at det berører Sagen i og for sig. Den ærede Forslagsstiller indrømmede ogsaa, at det var meget